

TRÓCSÁNYI LÁSZLÓ*

Szabó Imre köszöntése

Szabó Imréről még szegedi másodéves egyetemi hallgatói koromban hallottam. A felsőbb évfolyamos hallgatók mondták, hogy Szilberek János professzor mellett van egy fiatal tanárság, aki „köpi-vágja” a Pp.-t, ugyanakkor hallgatóbarát, emberséges, de aki nagyon tud. Imrével aztán csak a rendszerváltozás tájékán találkoztam, ekkor ismerhettem meg jobban személyesen. Imre mindig valahova sietett, de bármikor találkoztunk - a Karon, az utcán - sietve ugyan, de mindig volt ideje arra, hogy szót váltsunk aktuális témákról. Ahogy múlt az idő, rájöttem, rájöttünk, hogy félszavakból is szót értünk. Imrére a pragmatizmus, a kompromisszumok keresése volt a jellemző. Ezért is hamar egyetértésre tudtunk jutni valamennyi kérdésben. Köszönettel tartozom Imrének, hogy kezdeményezéseimet mindenkor támogatta.

Egyetemi közéleti teendőit mindig példásan, flottul látta el. A Tanszéken Besenyei Lajos utódjaként - a kiváló hölgy kolleginákkal körbevéve - igyekezett mindenki szakmai előmenetelét támogatni oly módon, hogy mindenki biztonságban érezhesse magát a Tanszéken. Dékánként kiváló szervezőként remekül helyt állt, gyorsabban gondolkodott, mint ahogy beszélt. Gondolatai két-három ütemmel már előrébb jártak. De ügyvédi rutinja is előjött, így a vállalkozók, akik szerettek volna felújításokkal némi pénzhez jutni, hamar rájöhettek, hogy Imrével a tárgyalások során nem lehet úgy beszélni, mint egy laikus, nem a földön járó vezetővel. Imre jó dékán volt, nem véletlen, hogy egymás után három ciklusban tölthette be ezt a hivatal/pozíciót. Mint kancellár is aktív szerepet játszott az Egyetem vezetésében, az ügyeket gyorsan oldotta meg, példáját ma is követni lehet.

Belgiumban nagykövetségként fogadhattam Imrét, amikor a jogi kar professzorai egy általunk szervezett konferenciára érkeztek ki. Soha nem felejttem el, amikor a belga pincérnél Imre a kora nyári melegben a vendéglő teraszán VBK-t (vörösboros kóla) rendelt a pincértől. A pincér döbbsen arca és Imre barátságos tekintete találkozott, majd Imre megmutatta, hogy miként kell elkészíteni a VBK-t.

Igazságügyi miniszterként aztán Imre az egyik legnagyobb támaszom lett. Igazán hálás lehetek neki azért, hogy öt éven keresztül mellettem állt, munkámat támogatta. Egyrészt elvállalta a Szegeden felállított Igazságügyi Minisztérium Igazságügyi Szolgálatok Jogakadémiájának vezetését, és így felelőse lett többek között a szakértők, végrehajtók továbbképzésének, vizsgáztatásának. Tudtam, hogy amit Imre elvállal, azt meg is fogja csinálni. Miniszteri biztosként nagyszerűen helyt állt, megtapasztalhattam, hogy munkatársai Budapesten és Szegeden egyaránt elismerték munkáját. Másrésztől a polgári

* egyetemi tanár, SZTE Állam- és Jogtudományi Kar, Nemzetközi és Regionális Tanulmányok Intézete

perrendtartás megalkotásánál elvállalta a Szerkesztői Bizottság elnöki feladatait, és moderálta azokat a vitákat, amelyek nagy tudású egyetemi tanárok, bírók, ügyvédek, közjegyzők és ügyészek között zajlottak. Számos alkalommal nehéz szakmai viták között kellett kompromisszumot találni, és Imre volt az egyedüli, akinek olyan presztízse és tudása volt, hogy véleményét mindenki el tudta fogadni. Bízást mondhatom, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény magán viseli Imre kézjegyét is.

A történet azonban folytatódik. Ma, mint a Magyar Jogász Egylet elnöke ismét Imrével dolgozhatom együtt. Az Egylet Tudományos Bizottsága elnökeként segíti munkámat és újra megtapasztalhatom, hogy Imre bölcsessége aranyat ér. Személyisége kohéziót teremt, munkásságát mindenki elismeri. Imrét szeretik és megbecsülik a kollegák. Így vagyok ezzel én is.

Isten éltessen sokáig, barátom!